Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

17 martie 2016*

„Trimitere preliminară — Fiscalitate — Taxă pe valoarea adăugată — Directiva 2006/112/CE — Articolul 135 alineatul (1) litera (a) — Scutire în materie de asigurări — Noțiunile de operațiuni de «asigurare» și «servicii conexe prestate de brokerii și agenții de asigurări» — Servicii de soluționare a daunelor furnizate în numele și pe seama unui asigurător”

În cauza C-40/15,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Naczelny Sąd Administracyjny (Curtea Supremă Administrativă, Polonia), prin decizia din 19 noiembrie 2014, primită de Curte la 2 februarie 2015, în procedura

Minister Finansów

împotriva

Aspiro SA, fostă BRE Ubezpieczenia sp. z o.o.,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din doamna R. Silva de Lapuerta, președinte de cameră, și domnii A. Arabadjiev, J.-C. Bonichot, C. G. Fernlund (raportori) și S. Rodin, judecători,

avocat general: doamna J. Kokott,

grefier: domnul K. Malacek, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 2 decembrie 2015,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru Minister Finansów, de B. Rogowska-Rajda, de J. Kaute și de M. Lubiński, în calitate de agenți;

— pentru Aspiro SA, de M. Szafarowska, de T. Michalik și de M. Spychalski, consilieri fiscali;

— pentru guvernul polonez, de B. Majczyna și de K. Maćkowska, în calitate de agenți;

— pentru guvernul Regatului Unit, de L. Christie și de S. Brandon, în calitate de agenți, asistați de E. Mitrophanous, barrister;

— pentru Comisia Europeană, de L. Lozano Palacios și de M. Owsiany-Hornung, în calitate de agenți,

* Limba de procedură: polona.

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 23 decembrie 2015,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 135 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (JO L 347, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 3, p. 7, denumită în continuare „Directiva TVA”).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Minister Finansów (ministrul finanțelor), pe de o parte, și Aspiro SA, fostă BRE Ubezpieczenia sp. z o.o. (denumită în continuare „Aspiro”), pe de altă parte, în legătură cu o decizie fiscală privind scutirea de taxa pe valoarea adăugată (TVA) aferentă unor servicii de soluționare a daunelor furnizate de Aspiro în numele și pe seama unei societăți de asigurare.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

3 Articolul 135 alineatul (1) litera (a) din Directiva TVA prevede:

„Statele membre scutesc următoarele operațiuni:

(a) tranzacțiile de asigurare și reasigurare, inclusiv serviciile conexe prestate de brokerii și agenții de asigurări;”

4 Acest articol 135 alineatul (1) litera (a) corespunde articolului 13 secțiunea B litera (a) din A șasea directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri – sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare (JO L 145, p. 1), pe care l-a înlocuit.

5 Articolul 135 alineatul (1) literele (d) și (f) din Directiva TVA prevede scutirea altor două tipuri de operațiuni:

„(d) operațiuni, inclusiv negocierea, privind conturile de depozit sau conturile curente, plăți, viramente, creanțe, cecuri și alte instrumente negociabile, exceptând recuperarea creanțelor;

[…]

(f) operațiuni, inclusiv negocierea, dar exceptând gestionarea sau păstrarea, cu acțiuni, titluri de participare, obligațiuni și alte valori mobiliare, dar exceptând documentele reprezentând titluri de proprietate asupra bunurilor și drepturile sau valorile mobiliare prevăzute la articolul 15 alineatul (2).”

Dreptul polonez

6 Legea din 11 martie 2004 privind taxa pe bunuri și servicii (ustawa o podatku od towarów i usług), în versiunea aplicabilă la data faptelor din litigiul principal (Dz. U. din 2011, nr. 177, poziția 1054, denumită în continuare „Legea privind TVA-ul”), prevede la articolul 43 alineatul 1 punctul 37:

„Sunt scutite de la plata taxei serviciile de asigurare și de reasigurare, serviciile de intermediere în cadrul serviciilor de asigurare și de reasigurare, precum și serviciile prestate de asigurător în cadrul contractelor de asigurare încheiate de acesta în numele și pe seama altor persoane, cu excepția înstrăinării drepturilor dobândite în cadrul contractelor de asigurare și de reasigurare.”

7 Potrivit articolului 43 alineatul 13 din această lege:

„Este de asemenea scutită de taxă prestarea unui serviciu care este o componentă a unui serviciu menționat la alineatul 1 punctele 7 și 37-41, care formează el însuși un ansamblu distinct și care este caracteristic pentru prestarea serviciului scutit de taxă și indispensabil acestuia, în conformitate cu alineatul 1 punctele 7 și 37-41.”

Litigiul principal și întrebarea preliminară

8 Aspiro, societate cu sediul la Varșovia, este supusă TVA-ului. Aceasta furnizează în numele și pe seama unei societăți de asigurări, pe baza unui contract încheiat cu aceasta din urmă, ansamblul serviciilor aferente soluționării daunelor. Ea este remunerată potrivit unei rate forfetare, în funcție de tipul de daună în cauză.

9 Instanța de trimitere precizează că Aspiro nu este nici societate de asigurări, nici broker, nici agent de asigurări. În particular, ea nu răspunde pentru asigurați. În cadrul contractului respectiv, aceasta efectuează următoarele 18 operațiuni, însă pe unele dintre acestea le deleagă unui subcontractant extern:

— primirea declarațiilor de daune;

— înregistrarea daunelor în sistemul informatic și actualizarea informației primite în cursul procedurii de soluționare a daunelor;

— determinarea cauzelor și a împrejurărilor producerii daunelor, inclusiv inspecția bunului și a locului producerii daunei, constituirea documentației solicitate și demersurile necesare pentru stabilirea răspunderii, a cuantumului prejudiciului și a celui al despăgubirii, precum și celelalte prestații datorate beneficiarului asigurării;

— asumarea corespondenței schimbate cu clientul, inclusiv notificările legale către persoanele vătămate sau asigurate și corespondența schimbată cu celelalte entități care intervin în cadrul procesului de soluționare a daunelor;

— soluționarea pe fond a dosarelor de daune, analiza documentației primite și luarea deciziilor pe fond;

— evaluarea tehnică și eventualele evaluări suplimentare în cazul unor prejudicii legate de circulația vehiculelor;

— constituirea documentației fotografice care dovedește întinderea daunei;

— efectuarea de copii ale documentelor necesare pentru declarația de daune;

— întocmirea documentației complete necesare pentru cererea de despăgubire sau alte prestații;

— arhivarea documentației referitoare la daune;

— transmiterea către beneficiarul contractului de asigurare a informațiilor privind soluționarea daunei și drepturile acestuia;

— introducerea acțiunilor împotriva terților, cu excepția acțiunilor în instanță;

— examinarea reclamațiilor și a plângerilor privind soluționarea daunelor;

— punerea la dispoziția beneficiarului în cauză a dosarului de daună;

— pregătirea viramentelor și a transferurilor în sistemul informatic;

— trimiterea și primirea corespondenței legate de soluționarea daunei;

— pregătirea, la cererea clientului, a unui raport privind gestionarea daunei;

— orice altă operațiune necesară în vederea soluționării daunelor în temeiul unui contract de asigurare, care are legătură cu operațiunile descrise anterior.

10 Aspiro a prezentat ministrului finanțelor o cerere de decizie fiscală pentru a se stabili dacă, în temeiul Legii privind TVA-ul, serviciile de soluționare a daunelor pe care le furnizează beneficiază de scutire.

11 Potrivit Aspiro, operațiunile pe care le efectuează, prestate în numele și pe seama unei societăți de asigurări, în temeiul unui mandat, constituie operațiuni de asigurare, în sensul dreptului polonez. Acestea ar forma un ansamblu distinct, legat în totalitate de activitatea acestei societăți de asigurări și indispensabil acesteia, care nu ar urmări o finalitate în sine. Aspiro consideră că aceste operațiuni constituie o prestare de servicii unică de natură complexă, care trebuie scutită integral.

12 În decizia sa din 31 august 2012, ministrul finanțelor nu a validat poziția Aspiro decât parțial. Acesta a considerat că doar a cincea categorie de operațiuni, și anume soluționarea pe fond a dosarelor de daune, care cuprinde analiza documentației relevante și decizia privind acoperirea daunei, constituie o operațiune de asigurare. El a apreciat că toate celelalte operațiuni efectuate de Aspiro sunt legate de soluționarea daunelor, însă nu constituie operațiuni de asigurare. Potrivit ministrului respectiv, acestea nu beneficiază, în consecință, de scutire, întrucât sunt de natură tehnică și administrativă și pot fi efectuate în cadrul altor activități decât operațiunile de asigurare.

13 Aspiro a contestat această decizie în fața Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (Tribunalul Administrativ din Voievodatul Varșovia). Acesta din urmă a admis acțiunea și a anulat decizia menționată, considerând că legiuitorul polonez a extins scutirea dincolo de ceea ce prevede Directiva TVA, însă apreciind că ministrul finanțelor nu putea opune contribuabilului termenii mai stricți ai acestei directive.

14 Ministrul finanțelor a formulat recurs împotriva acestei hotărâri.

15 Având îndoieli cu privire la aspectul dacă o dispoziție precum articolul 43 alineatul 13 din Legea privind TVA-ul extinde în mod eronat dispozițiile articolului 135 alineatul (1) litera (a) din Directiva TVA și dacă servicii precum cele furnizate de Aspiro pot fi scutite, Naczelny Sąd Administracyjny (Curtea Supremă Administrativă) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolul 135 alineatul (1) litera (a) din Directiva TVA trebuie interpretat în sensul că servicii precum cele în discuție în prezenta cauză, prestate pentru o societate de asigurare de către un terț în numele și pe seama asigurătorului, fără ca terțul să aibă vreun raport juridic cu asiguratul, intră sub incidența scutirii prevăzute de această dispoziție?”

Cu privire la întrebarea preliminară

Cu privire la admisibilitate

16 Aspiro susține că litigiul principal ridică exclusiv o problemă de interpretare a dreptului național și, în consecință, nu privește dreptul Uniunii. Potrivit acestei societăți, întrebarea adresată este lipsită, astfel, de pertinență pentru soluționarea acestui litigiu și, prin urmare, este inadmisibilă. Aspiro subliniază că, fie și în ipoteza în care articolul 43 alineatul 13 din Legea privind TVA-ul ar adăuga o scutire neprevăzută la articolul 135 alineatul (1) litera (a) din Directiva TVA, autoritățile naționale nu ar putea impune unui particular dispozițiile mai stricte ale acestei directive.

17 În această privință trebuie amintit că, în cadrul cooperării dintre Curte și instanțele naționale, instituită la articolul 267 TFUE, numai instanța națională sesizată cu soluționarea litigiului și care trebuie să își asume răspunderea pentru hotărârea judecătorească ce urmează a fi pronunțată are competența să aprecieze, luând în considerare particularitățile cauzei, atât necesitatea unei decizii preliminare pentru a fi în măsură să pronunțe propria hotărâre, cât și pertinența întrebărilor pe care le adresează Curții. În consecință, întrucât întrebarea adresată privește interpretarea dreptului Uniunii, Curtea este, în principiu, obligată să se pronunțe. Refuzul de a se pronunța asupra unei întrebări preliminare adresate de o instanță națională este posibil numai atunci când este evident că interpretarea dreptului Uniunii solicitată nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal, atunci când problema este de natură ipotetică ori Curtea nu dispune de elementele de fapt sau de drept necesare pentru a răspunde în mod util la întrebările care i-au fost adresate (a se vedea Hotărârea PreussenElektra, C-379/98, EU:C:2001:160, punctele 38 și 39, precum și Hotărârea Melki și Abdeli, C-188/10 și C-189/10, EU:C:2010:363-, punctul 27).

18 În speță, trebuie amintit că revine instanței de trimitere, în măsura posibilului, sarcina de a interpreta dreptul național în lumina dreptului Uniunii (a se vedea în special Hotărârea Pfeiffer și alții, C-397/01-C-403/01, EU:C:2004:584, punctul 113) și, în speță, a Directivei TVA. Întrucât această instanță solicită să se stabilească domeniul de aplicare al unei dispoziții naționale al cărei beneficiu este invocat în cadrul litigiului principal și care transpune Directiva TVA, nu rezultă în mod vădit că întrebarea adresată Curții în ceea ce privește interpretarea care trebuie dată acestei directive este lipsită de pertinență pentru soluționarea acestui litigiu.

19 Rezultă că întrebarea preliminară este admisibilă.

Cu privire la fond

20 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că termenii folosiți pentru a desemna scutirile prevăzute la articolul 135 alineatul (1) din Directiva TVA sunt de strictă interpretare, dat fiind că acestea constituie derogări de la principiul general potrivit căruia TVA-ul este perceput pentru fiecare prestare de servicii efectuată cu titlu oneros de o persoană impozabilă (a se vedea Hotărârea BGŻ Leasing, C-224/11, EU:C:2013:15, punctul 56).

21 Pentru a răspunde la întrebarea adresată, trebuie examinat dacă o activitate de soluționare a daunelor, precum cea desfășurată de Aspiro, constă în realizarea de „operațiuni de asigurare” sau trebuie analizată ca „servicii conexe prestate de brokerii și agenții de asigurări”, în sensul articolului 135 alineatul (1) litera (a) din Directiva TVA.

22 În ceea ce privește, în primul rând, operațiunile de asigurare, acestea se caracterizează, după cum se admite în general, prin faptul că asigurătorul se obligă, în schimbul plății prealabile a unei prime, să acorde asiguratului, în cazul în care se realizează riscul asigurat, prestația convenită cu ocazia încheierii contractului (Hotărârea CPP, C-349/96, EU:C:1999:93, punctul 17, și Hotărârea Taksatorringen, C-8/01, EU:C:2003:621, punctul 39).

23 Curtea a precizat că expresia „operațiuni de asigurare” nu vizează doar operațiunile efectuate de asigurătorii înșiși și este în principiu suficient de largă pentru a include acordarea unei asigurări de către o persoană impozabilă care nu este ea însăși asigurător, dar care, în cadrul unei asigurări colective, oferă clienților săi o astfel de asigurare utilizând prestările furnizate de un asigurător care își asumă riscul asigurat. Cu toate acestea, asemenea operațiuni presupun prin natura lor existența unui raport contractual între prestatorul serviciului de asigurare și persoana ale cărei riscuri sunt asigurate prin asigurare, și anume asiguratul (a se vedea Hotărârea Taksatorringen, C-8/01, EU:C:2003:621, punctele 40 și 41).

24 Or, în speță, un prestator de servicii precum Aspiro nu s-a angajat el însuși față de asigurat să îi garanteze acestuia acoperirea unui risc și nu s-a legat nicidecum de asigurat printr-un raport contractual.

25 În consecință, deși serviciul de soluționare a daunelor în discuție în litigiul principal, astfel cum este descris de instanța de trimitere, constituie un element esențial al operațiunii de asigurare în măsura în care cuprinde, în speță, determinarea răspunderii și a cuantumului prejudiciului, precum și decizia de a plăti sau de a refuza o indemnizație asiguratului, este necesar să se constate că acest serviciu, furnizat de altfel asigurătorului, nu poate constitui o operațiune de asigurare în sensul articolului 135 alineatul (1) litera (a) din Directiva TVA.

26 Pe de altă parte, această constatare este susținută de necesitatea, amintită la punctul 20 din prezenta hotărâre, de a interpreta în mod strict derogările de la regimul general de TVA.

27 Constatarea menționată nu poate fi infirmată de argumentul Aspiro și al guvernului polonez potrivit căruia tratamentul operațiunilor de asigurare în materie de TVA ar trebui aliniat la cel aplicabil serviciilor financiare. Potrivit acestei societăți și acestui guvern, întrucât serviciile de soluționare a daunelor constituie un element-cheie al operațiunii de asigurare, constituind totodată un ansamblu distinct, acestea ar trebui să beneficieze, la fel ca în cazul soluției adoptate pentru serviciile financiare, de scutirea prevăzută la articolul 135 alineatul (1) litera (a) din Directiva TVA. Această analiză ar fi confirmată de Propunerea de directivă a Consiliului de modificare a Directivei 2006/112/CE în ceea ce privește tratamentul aplicat serviciilor financiare și de asigurări [COM(2007) 747 final], prezentată de Comisie la 28 noiembrie 2007,

28 În această privință, Curtea a apreciat, desigur, într-o hotărâre privind instituții financiare că, în cazul în care serviciile furnizate, apreciate în mod global, în speță anumite servicii informatice, formează un ansamblu distinct și îndeplinesc funcțiile specifice și esențiale ale serviciilor financiare descrise la articolul 135 alineatul (1) literele (d) și (f) din Directiva TVA, ele beneficiază de scutirea prevăzută în această dispoziție (a se vedea în acest sens Hotărârea SDC, C-2/95, EU:C:1997:278, punctul 66).

29 Cu toate acestea, Curtea a apreciat că analogia cu serviciile financiare nu poate fi admisă în materia operațiunilor de asigurare, subliniind diferența de formulare care există între articolul 135 alineatul (1) litera (a) din Directiva TVA, care nu vizează decât operațiunile de asigurare propriu-zise, și articolul 135 alineatul (1) literele (d) și (f) din această directivă, care vizează operațiunile „privind” sau „cu” tranzacții bancare determinate (a se vedea în acest sens Hotărârea Taksatorringen, C-8/01, EU:C:2003:621, punctul 43).

30 Pe de altă parte, propunerea de directivă menționată la punctul 27 din prezenta hotărâre nefiind adoptată de Consiliu, este în orice caz lipsită de orice pertinență pentru interpretarea dreptului în vigoare și, prin urmare, nu poate justifica o interpretare a articolului 135 alineatul (1) litera (a) din Directiva TVA întemeiată, prin analogie, pe cea a articolului 135 alineatul (1) literele (d) și (f) din această directivă.

31 Este necesar să se constate, în plus, că principiul neutralității fiscale nu repune în discuție constatarea stabilită la punctul 25 din prezenta hotărâre. După cum a arătat avocatul general la punctul 28 din concluzii, acest principiu nu permite extinderea domeniului de aplicare al unei scutiri în absența unei dispoziții neechivoce. Astfel, principiul menționat nu este o normă de drept primar care poate determina validitatea unei scutiri, ci un principiu de interpretare care trebuie aplicat în paralel cu principiul conform căruia scutirile sunt de strictă interpretare (a se vedea în acest sens Hotărârea Deutsche Bank, C-44/11, EU:C:2012:484, punctul 45).

32 Este necesar să se examineze, în al doilea rând, aspectul dacă serviciile în discuție în litigiul principal constituie „servicii conexe [unor operațiuni de asigurări] prestate de brokerii și agenții de asigurări” și pot fi scutite cu acest titlu.

33 În ceea ce privește, pe de o parte, noțiunea „servicii conexe [unor operațiuni de asigurări]”, este necesar să se considere, astfel cum a arătat avocatul general la punctul 31 din concluzii, că termenul „conexe” este suficient de larg pentru a acoperi diferite servicii care contribuie la realizarea unor operațiuni de asigurare și în special soluționarea daunelor, care constituie una dintre părțile esențiale ale acestor operațiuni.

34 În ceea ce privește, pe de o parte, condiția potrivit căreia serviciile în cauză trebuie să fie „prestate de brokerii și agenții de asigurări”, trebuie verificat dacă activitatea unui prestator de servicii precum Aspiro, care constă în soluționarea daunelor în numele și pe seama unei societăți de asigurări, poate fi considerată ca fiind efectuată de astfel de brokeri sau agenți.

35 În această privință, împrejurarea că, potrivit descrierii situației de fapt efectuate de instanța de trimitere, Aspiro nu are calitatea de broker sau de agent de asigurări nu este determinantă. Astfel, calitatea formală a acestei societăți nu poate fi suficientă pentru a determina dacă activitatea sa intră sau nu intră în domeniul de aplicare al scutirii.

36 Astfel cum Curtea a statuat deja, trebuie examinat însuși conținutul activităților în discuție (a se vedea în acest sens Hotărârea Arthur Andersen, C-472/03, EU:C:2005:135, punctul 32, Hotărârea Abbey National, C-169/04, EU:C:2006:289, punctul 66, și Hotărârea J.C.M. Beheer, C-124/07, EU:C:2008:196, punctul 17).

37 Două condiții sunt necesare în vederea acestei examinări. În primul rând, prestatorul trebuie să se afle într-un raport cu asigurătorul și cu asiguratul (Hotărârea Taksatorringen, C-8/01, EU:C:2003:621, punctul 44). Acest raport poate fi doar indirect dacă prestatorul este un subcontractant al brokerului sau al agentului (a se vedea în acest sens Hotărârea J.C.M. Beheer, C-124/07, EU:C:2008:196, punctul 29). În al doilea rând, activitatea sa trebuie să acopere aspecte esențiale ale funcției de agent de asigurări, precum căutarea de clienți potențiali și punerea în legătură a acestora cu asigurătorul (a se vedea în acest sens Hotărârea Arthur Andersen, C-472/03, EU:C:2005:135, punctele 33 și 36).

38 Prima dintre aceste condiții este îndeplinită de un prestator precum Aspiro. Astfel, acesta se află într-un raport direct cu societatea de asigurări, întrucât își desfășoară activitatea în numele și pe seama acesteia și se află într-un raport indirect cu asiguratul, în cadrul examinării și gestionării daunelor.

39 În schimb, în ceea ce privește cea de a doua dintre condițiile menționate, referitoare la serviciile prestate de brokerii și agenții de asigurări sau de subcontractanții lor, acestea trebuie să fie legate de însăși natura activității de broker sau de agent de asigurări, care constă în căutarea de clienți și în punerea lor în legătură cu asigurătorul în scopul încheierii unor contracte de asigurare (a se vedea în special Hotărârea Taksatorringen, C-8/01, EU:C:2003:621, punctul 45, Hotărârea Arthur Andersen, C-472/03, EU:C:2005:135, punctul 36, și Hotărârea J.C.M. Beheer, C-124/07, EU:C:2008:196, punctul 18). În ceea ce privește un subcontractant, este necesar ca acesta să participe la încheierea de contracte de asigurare (a se vedea în acest sens Hotărârea J.C.M. Beher, C-124/07, EU:C:2008:196, punctele 9 și 18).

40 Or, activitatea care constă în soluționarea daunelor în numele și pe seama unui asigurător, precum cea în discuție în litigiul principal, nu este nicidecum legată de căutarea de clienți potențiali și de punerea în legătură a acestora din urmă cu asigurătorul, în vederea încheierii de contracte de asigurare.

41 Rezultă că o asemenea activitate nu intră în sfera serviciilor „prestate de brokerii și agenții de asigurări”, în sensul articolului 135 alineatul (1) litera (a) din Directiva TVA.

42 La fel ca serviciile în discuție în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Arthur Andersen (C-472/03, EU:C:2005:135), serviciile de soluționare a daunelor furnizate de un prestator precum Aspiro trebuie analizate drept constituind nu servicii prestate de un agent de asigurări, ci o ramură a activităților desfășurate de societățile de asigurare (a se vedea în acest sens Hotărârea Arthur Andersen, C-472/03, EU:C:2005:135, punctul 38).

43 În aceste condiții, nu este necesar să se facă referire, astfel cum procedează guvernul Regatului Unit, la noțiunea „intermediere de asigurări”, care figurează la articolul 2 punctul 3 din Directiva 2002/92/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 9 decembrie 2002 privind intermedierea de asigurări (JO 2003, L 9, p. 3, Ediție specială, 06/vol. 4, p. 246), nici la noțiunile de activități de brokeri și de agenți de asigurări, la care face trimitere articolul 2 alineatul (1) din Directiva 77/92/CEE a Consiliului din 13 decembrie 1976 privind măsuri destinate să faciliteze exercitarea efectivă a libertății de stabilire și a libertății de a presta servicii pentru activitățile de agent și de broker de asigurări (fostul grup 630 CITI) și în special măsuri tranzitorii referitoare la aceste activități (JO 1977, L 26, p. 14), pe care Directiva 2002/92 le-a înlocuit. Astfel cum a arătat avocatul general la punctul 46 din concluzii, aceste directive au ca scop să încurajeze libertatea de a presta serviciile în cauză în Uniune și urmăresc un obiectiv distinct de cel al Directivei TVA. Prin urmare, definițiile în cauză nu pot fi utilizate ca atare pentru a determina, în cadrul Directivei TVA, domeniul de aplicare al operațiunilor scutite de TVA.

44 Rezultă că operațiunea care constă doar în a încredința soluționarea daunelor unui terț, fără ca această externalizare să fie legată de căutarea de clienți potențiali și de punerea în legătură a acestora din urmă cu societatea de asigurări în vederea încheierii de contracte de asigurare, nu este scutită de TVA.

45 Rezultă din ansamblul considerațiilor care precedă că este necesar să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 135 alineatul (1) litera (a) din Directiva TVA trebuie interpretat în sensul că serviciile de soluționare a daunelor precum cele în discuție în litigiul principal, furnizate de un terț în numele și pe seama unei societăți de asigurare, nu intră în domeniul de aplicare al scutirii prevăzute de această dispoziție.

Cu privire la cheltuielile de judecată

46 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

Articolul 135 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretat în sensul că serviciile de soluționare a daunelor precum cele în discuție în litigiul principal, furnizate de un terț în numele și pe seama unei societăți de asigurare, nu intră în domeniul de aplicare al scutirii prevăzute de această dispoziție.

Semnături